

3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 р. «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України»: Указ Президента України від 14 березня 2016 р. № 92/2016. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/92/2016?nreg=92%2F2016&find=1&text=%EF%EE%F1%EB%F3%E&x=7&y=6#w11>
4. Молчанов Р.Ю. Досвід оцінки ефективності оперативно-службової діяльності поліції іноземних держав та його впровадження в Україні. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2014. № 4. С. 235–243.
5. Охріменко І. Оцінка ефективності діяльності органів і підрозділів Національної поліції України: погляд на проблему. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 11. С. 139–144.
6. Сердюк А.М. Щодо критеріїв ефективності діяльності поліції закордонних країн. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2015. Вип. 3, Т. 2. С. 155–159.
7. Закордонний досвід оцінки ефективності поліцейської діяльності та перспективи його використання в Україні: наук.-метод. рек. / К.Л. Бугайчук, І.О. Святокум, В.В. Чумак. Харків: Харк. нац. ун-т. внутр. справ, 2016. 52 с.
8. Федіна Н. Професіоналізм як чинник регулювання ефективної діяльності поліції. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 4. С. 145–149.
9. Бондаренко В.В. Професійна підготовленість як основа ефективної діяльності працівників підрозділів патрульної служби національної поліції України. *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія: Педагогічні науки. Фізичне виховання та спорт*. 2016. Вип. 139 (2). С. 287–290.
10. Чумак В. В. Европейские принципы деятельности полиции и перспективы их использования в Украине. *Leges si Viata: междунар. науч.-практ. правовой журнал*. 2015. № 10/3. С. 81–85.

УДК 342.9

КОВРАХ В. А.

ПРОБЛЕМИ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ У СПРАВАХ ПРО ОСКАРЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТИВ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

У статті, спираючись на аналіз наукових поглядів вчених та норм чинного законодавства, узагальнено проблеми виконання судових рішень у справах про оскарження адміністративних актів в адміністративному судочинстві. Наголошено, що розв'язання означених у статті проблем виконання судових рішень у адміністративних справах, має посилити ефективність українського адміністративного судочинства як інструменту захисту прав фізичних та юридичних осіб, а також інших колективних суб'єктів від протиправних дій суб'єктів владних повноважень, зокрема у вигляді прийняття неправомірних адміністративних актів.

Ключові слова: судові рішення, справи про оскарження, адміністративні акти, адміністративне судочинство.

В статье, опираясь на анализ научных взглядов ученых и норм действующего законодательства, обобщены проблемы исполнения судебных решений по делам об обжаловании административных актов в административном судопроизводстве. Отмечено, что решение указанных в статье проблем исполнения судебных решений по административным делам должно усилить эффективность украинского

административного судопроизводства как инструмента защиты прав физических и юридических лиц, а также других коллективных субъектов от противоправных действий субъектов властных полномочий, в частности в виде принятия неправомερных административных актов.

Ключевые слова: судебные решения, дела об обжаловании, административные акты, административное судопроизводство.

The article, based on the analysis of scientific views of scientists and the norms of current legislation, summarizes the problems of execution of court decisions in cases of appeal of administrative acts in administrative proceedings. It is emphasized that the solution of the problems of execution of court decisions in administrative cases mentioned in the article should strengthen the effectiveness of Ukrainian administrative proceedings as a tool to protect the rights of individuals and legal entities, as well as other collective entities from illegal actions of public authorities. in the form of adoption of illegal administrative acts.

Key words: court decisions, appeal cases, administrative acts, administrative proceedings.

Постановка проблеми. Завершальним актом будь-якого судового провадження є прийняття судового рішення. Під рішенням, розуміється найважливіший акт правосуддя, у якому суд, керуючись законом, від імені держави і на підставі встановлених у судовому засіданні фактів, вирішує справу по суті, дає відповідь на вимогу позивача та заперечення відповідача, вирішує питання про охорону та захист інтересів громадян і юридичних осіб [1, с.616]. Ще у 1976 році Верховний суд України у постанові Пленуму «Про судові рішення» звернув увагу на те, що судові рішення є найважливішим актом правосуддя, покликаним забезпечити захист гарантованих Конституцією України прав і свобод людини, правопорядку та здійснення проголошеного Конституцією принципу верховенства права. Тому суди повинні неухильно додержувати вимоги про законність і обґрунтованість рішення в цивільній справі [2].

Стан дослідження. Окремі проблемні питання, пов'язані із здійснення оскарження адміністративних актів в адміністративному судочинстві у своїх наукових працях розглядали: Л.С. Анохіна, О.С. Захарова, М.В. Ковалів, О.Б. Маньківська, Д.В. Роженко, Є.А. Чернушенко, Є. О. Яковенко та багато інших. Втім, незважаючи на чималу кількість наукових здобутків, в юридичній літературі залишається низка проблеми, пов'язаних із виконанням судових рішень у справах про оскарження адміністративних актів в адміністративному судочинстві.

Саме тому метою статті є: узагальнити проблеми виконання судових рішень у справах про оскарження адміністративних актів в адміністративному судочинстві.

Виклад основного матеріалу. У постанові Вишого адміністративного суду України «Про судові рішення в адміністративній справі» від 20.05.2013 № 7 також зазначається, що найважливішим результатом здійснення правосуддя адміністративними судами є ухвалення судового рішення. Судове рішення – це акт правосуддя, ухвалений згідно з нормами матеріального та процесуального права і згідно з конституційними засадами та принципами адміністративного судочинства є обов'язковим до виконання на всій території України [3]. Сутність судового рішення, зазначає М. В. Ковалів та ін., полягає в тому, що воно є актом правосуддя, який захищає права сторін, правопорядок у державі шляхом вирішення правових спорів між сторонами по суті. Суть судового рішення полягає в захисті прав сторін шляхом підтвердження наявності або відсутності правовідносин, взаємних прав та обов'язків сторін і в примусі до відповідної, зазначеної в рішенні поведінки. Судове рішення, з одного боку, базується на конкретній правовій нормі, і є нічим іншим, як розпорядженням певної поведінки конкретним учасникам спірних правовідносин, а з іншого боку – судове рішення надає право на приведення в дію державного апарату примусу, здатного в необхідних випадках виконати це рішення незалежно від бажання зобов'язаної особи [1, с. 616]. Тобто, підсумовують правники, судове рішення підтверджує наявність або відсутність між сторонами правовідносин, воно є актом застосування норм матеріального та процесуального права, але зазначені риси підкреслюють лише окремі властивості судового рішення, які не дають повного уявлення про його сутність [1, с. 616-617]. Безпосередньо судове рішення в адміністративному судочинстві В. Ковалів, М. Т. Гаврильців, І.Б. Стахура розуміють як процесуальний акт-документ, який ґрунтується на встановлених у судовому розгляді фактах і застосуванні норм

права, яким вирішується по суті адміністративна справа щодо захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень, що набирає законної сили у встановленому законом порядку і підлягає виконанню. Тобто розгляд адміністративної справи по суті закінчується, як правило, ухваленням акта правосуддя – судового рішення, яким владно, з урахуванням фактичних обставин справи, на основі правової норми вирішуються певні вимоги. Проте судове рішення покликане не тільки вирішити справу, але й забезпечити реальний захист прав та охоронюваних законом інтересів суб'єктів і, що має, на наш погляд, найважливіше значення в справі, – дотримання законності й охорони правопорядку [1, с. 617-618].

М. А. Бояринцева у своїй науковій статті, присвяченій проблематиці визначення поняття та видів судових рішень, зазначає, що основним результатом судового розгляду адміністративної справи, безсумнівно, є вирішення юридичного конфлікту шляхом прийняття судового рішення. При цьому, підкреслює науковця, сутність судових рішень визначається не лише встановленою для них чинним законодавством процесуальною формою, а й залежністю від ланки та складників судової системи, що їх приймає, що визначає їхній зміст [4, с. 129]. Судове рішення в адміністративній справі вона тлумачить як законний та обґрунтований акт здійснення правосуддя, що в результаті повного, об'єктивного, всебічного й неупередженого аналізу всіх фактичних обставин адміністративної справи відповідно до норм чинного законодавства визначає безспірне врегулювання юридичного конфлікту з метою задоволення порушених прав людини та публічного інтересу, за умови набуття ним законної сили [4, с. 133].

Отже, з викладеного видно, що рішення суду є надзвичайно важливим елементом правосуддя, з приводу визначення сутності якого серед дослідників немає єдності. Разом із назвати не можна стверджувати, що існуючі дослідницькі підходи до тлумачення судового рішення суттєво різняться, як правило відмінності полягають у окремих ознаках, які кардинально не змінюють юридичної природи та значення даного інституту. Тож, враховуючи різні авторські позиції з приводу розуміння сутності і ознак судового рішення, як взагалі, так і в окремих процесуальних галузях, а також керуючись нормами чинного законодавства, можемо дійти наступних висновків:

- по-перше, судові рішення є юридичним фактом. Тобто це конкретна життєва обставина, з існуванням якої пов'язані відповідні юридично значущі наслідки, зокрема у вигляді виникнення, зміни чи припинення певних правовідносин.

- по-друге, є владним правозастосовним актом. У даному акті виражається статус конкретного суду як державного органу, уповноваженого розв'язувати відповідні юридичні спори та приймати у них рішення ім'ям України. У судовому рішенні загальні норми пристосовуються до конкретної ситуації, а його виконання є обов'язковим і забезпечується силою державного впливу;

- по-третє, є актом правосуддя. Тобто рішення суду є висновком, в якому він (суд), керуючись принципами верховенства права, законності та іншими засадами судочинства (зокрема адміністративного), на підставі з'ясованих обставин справи і досліджених доказів, надає спірній ситуації юридичної визначеності;

- по-четверте, є засобом захисту та відновлення порушених прав, свобод та (або) законних інтересів. Рішення суду приймається не лише для того, щоб урегулювати юридичний спір, але й захистити осіб, права, свободи чи законні інтереси яких були порушені, в наслідок чого, власне кажучи, і виник конфлікт, що переріс у зазначений судовий спір.

Для того, щоб рішення було правосудним воно має відповідати відповідним критеріям. Зокрема воно має бути законним та обґрунтованим. Зокрема у статті 242 КАСУ закріплено, що рішення суду повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим. Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом. При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування норм права, викладені в постановках Верховного Суду [5]. У вище згаданому Пленумі ВАСУ «Про судові рішення в адміністративній справі» від 20.05.2013 № 7 також акцентується увага на законності та обґрунтованості судового рішення. Зокрема у даному Пленумі зазначається, що законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права з урахуванням юридичної сили правового акта в ієрархії національного законодавства, що регулює спірні правовідносини, подібні правовідносини (аналогія закону), або за відсутності такого закону - на підставі конституційних принципів і загальних засад права (аналогія права), принципів верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

ни при дотриманні норм процесуального права. У свою чергу обґрунтованим вважається рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин в адміністративній справі, підтверджених тими доказами, які були досліджені під час судового розгляду справи (у судовому засіданні, у порядку скороченого чи письмового провадження) з урахуванням вимог КАС України щодо належності та допустимості доказів або обставин, які не підлягають доказуванню, та висновки суду про встановлені обставини і правові наслідки є вичерпними [3]. Також з цього приводу доцільно відмітити думку Я. О. Берназюка, який відзначає, що судові рішення має бути також мотивованим. При цьому правник підкреслює, що не слід мотивованість ототожнювати із обґрунтованістю судового рішення, оскільки ці поняття хоча й тісно пов'язані, втім не тотожні. Під умотивованістю розуміється повне і всебічне відображення в рішенні суду мотивів, якими він керувався при ухваленні свого рішення, при оцінюванні доказів для встановлення наявності або відсутності обставин, на які сторони посилалися як на підґрунтя своїх вимог і заперечень, із зазначенням, чому певні докази були взяті до уваги або відхилені, й віддзеркалення мотивів щодо позиції суду при застосуванні норм матеріального і процесуального права. Мотивованість судового рішення — це відображення всіх мотивів та обґрунтувань судового рішення у його змісті, тобто фактично «мотивованість» та «обґрунтованість» судового рішення є двома взаємопов'язаними вимогами, які співвідносяться, як форма (спосіб зовнішнього відображення) та зміст [6]. Мотивованість судового рішення, підсумовує Я. О. Берназюк, є свідченням того, що: доводи та міркування сторін (учасників) судового процесу були належним чином оцінені та враховані або відхилені судом на підставі конкретно визначених мотивів; усім зібраним у справі доказам (зібраним судом або поданим учасникам справи) було надано належну правову оцінку; надано обґрунтування прийняття (врахування) та відхилення кожного доказу; наведені норми права, якими урегульовані спірні правовідносини, з наданням обґрунтування того, чому ті чи інші правові норми мають бути застосовані у конкретній спірній ситуації, враховуючи попередні два пункти [6].

Однак для того, щоб рішення суду було реальним інструментом відновлення правової справедливості та захисту прав, свобод і законних інтересів, перш за все людини і громадянина, недостатньо лише його законності, обґрунтованості, вмотивованості та владного характеру. Воно має бути належним чином виконане, тобто той висновок, якого дійшов адміністративний суд у ухваленому ним рішенні, і ті заходи, які він вирішив за необхідне застосувати за наслідками розгляду справи про оскарження адміністративного акту для відновлення режиму законності і захисту порушених прав, свобод та (або) інтересів осіб маю віднайти свою реальну реалізацію. І тут, нажаль, слід констатувати про наявність в нашій державі певних проблем у сфері виконання судових рішень, в тому числі ухвалених у адміністративних справах про оскарження адміністративних актів. В.М. Кузьмишин, привертаючи увагу юристів науковців, практиків та громадськості до проблематики виконання судових рішень, наголошує а тому, що за офіційною статистикою, близько 80% звернень до ЄСПЛ стосується саме проблематики невиконання рішень українських судів, а за статистичними даними ДСА, лише 8% судових рішень виконано у 2017 році. Очевидно, що така ситуація є неприпустимою. Адже не лише швидкий розгляд спорів, а й швидке виконання рішень судів є запорукою ефективного правосуддя, та, навпаки, зволікання та неспроможність виконати рішення суду у розумний строк розцінюється ЄСПЛ як зменшення гарантії, наданої ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основних свобод, яка є частиною національного законодавства [7].

У повні мірі погоджуючись із позиціями зазначених дослідників, вважаємо, що з метою покращення якості виконання судових рішень у адміністративних справах про оскарження адміністративних актів слід звернути увагу на наступні проблеми:

- судова процедура заміни сторони виконавчого провадження. Так, відповідно до статті 379 КАСУ у разі вибуття однієї із сторін виконавчого провадження за поданням державного виконавця або за заявою заінтересованої особи суд, який розглядав справу як суд першої інстанції, замінює сторону виконавчого провадження її правонаступником. Суд розглядає питання про заміну сторони виконавчого провадження в десятиденний строк у судовому засіданні з повідомленням державного виконавця або заінтересованої особи, які звернулися з поданням (заявою), та учасників справи. Неприбуття у судові засідання осіб, які були належним чином повідомлені про дату, час і місце розгляду справи, не перешкоджає судовому розгляду. Положення цієї статті застосовуються також у випадку необхідності заміни боржника або стягувача у виконавчому листі до відкриття виконавчого провадження [5]. Отже із положень статті 379 КАСУ слідує, що сторона, яка вибула із виконавчого провадження може бути замінена правонаступником тільки у судовому порядку. Це підтверджується і положеннями чинного Закону України «Про виконавче

провадження» від 2.06.2016 р. № 1404-VIII [8], в якому закріплено, що вибула сторона виконавчого провадження замінюється її правонаступником у судовому порядку. Тобто позасудовий порядок врегулювання питання про заміну сторони, яка вибула із виконавчого провадження, її правонаступником не передбачений. З одного боку такий підхід покликаний забезпечити права заінтересованих осіб і не допустити невиконання судового рішення з підстав вибуття однієї із сторін виконавчого провадження, виникненням у зв'язку із цим якоїсь плутанини та уникнення правонаступником здійснення свого обов'язку щодо належного виконання зазначеного судового рішення. Однак, з іншого боку, це не у повній мірі відповідає ідеї про те, що звернення до суду – це право, а не обов'язок, а також, що адміністративний суд, відправляючи правосуддя, повинен сприяти зближенню сторін і досягненню між ними порозуміння. Тож, якщо під час виконавчого провадження, його сторони не мають якихось заперечень і зауважень щодо питань правонаступництва, звернення до суду лише затягує зазначену процедуру. А отже, можливо було б доцільно передбачити у адміністративному процесуальному законодавстві, що заміна сторони у виконавчому провадженні здійснюється у судовому порядку, тільки якщо його сторони не змогли самостійно визначитися і дійти згоди щодо питань правонаступництва;

- судовий контроль за виконанням судових рішень. Відповідно до статті 386 КАСУ, в якій визначені засуди судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах, суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення. За наслідками розгляду звіту суб'єкта владних повноважень про виконання рішення суду або в разі неподання такого звіту суддя своєю ухвалою може встановити новий строк подання звіту, накласти на керівника суб'єкта владних повноважень, відповідального за виконання рішення, штраф у сумі від двадцяти до сорока розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Половина суми штрафу стягується на користь позивача, інша половина - до Державного бюджету України. Питання про накладення штрафу вирішується за клопотанням позивача або за ініціативою судді у судовому засіданні з повідомленням сторін. Неприбуття у судові засідання сторін, які були належним чином повідомлені, не перешкоджає розгляду цього питання [5]. Так, із змісту статті 386 КАСУ слідує що судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах – це право, а не обов'язок суду, що на нашу думку є не зовсім вірним підходом. Адже вирішуючи адміністративну справу, зокрема про оскарження адміністративного акту, суд повинен забезпечити реалізацію завдання адміністративного судочинства щодо захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб, а також прав та інтересів колективних суб'єктів від протиправної поведінки з боку суб'єктів владних повноважень. Звідси говорити про те, що зазначене завдання судом виконане у конкретній справі можна лише тоді, коли реалізовані відповідні міри і заходи, прийняті ним у його рішенні. А отже суд не може вважати своєю місією у конкретній адміністративній справі здійсненою у повній мірі та належним чином, доки не буде повністю виконане його рішення. А від так адміністративний суд не може, а повинен (тобто зобов'язаний) контролювати стан виконання його рішень у справах про оскарження адміністративних актів. Що ж до вище згаданої статті 386 КАСУ, то вона швидше вказує на можливі засоби чи способи судового контролю за виконанням судових рішень, аніж на сутність і зміст даного контролю як такого. Тобто не можна ототожнювати судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах, в тому числі щодо оскарження адміністративних актів, виключно із тими можливостями суду щодо контролю, що закріплені в зазначеній статті 386 КАСУ.

Висновок. Резюмуючи вище викладене, ще раз наголосимо на тому, що саме у судовому рішенні у значній мірі виражається квінтесенція правосуддя, а у стані виконання цих рішень – якість та ефективність судової системи як механізму захисту прав, свобод і законних інтересів індивідуальних та колективних суб'єктів. Тож суд, в межах своїх повноважень, повинен вживати максимальні зусилля для забезпечення швидкого, безперешкодного та повного виконання його рішень всіма, кого вони стосуються. А тому перековані, що розв'язання означених нами у даному дослідженні проблем виконання судових рішень у адміністративних справах, має посилити ефективність українського адміністративного судочинства як інструменту захисту прав фізичних та юридичних осіб, а також інших колективних суб'єктів, від протиправних дій суб'єктів владних повноважень, зокрема у вигляді прийняття неправомірних адміністративних актів.

Список використаних джерел:

1. Ковалів М. В., Гаврильців М. Т., Стахура І. Б. Адміністративне судочинство: навчальний посібник / М. В. Ковалів, М. Т. Гаврильців, І. Б. Стахура. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2014. 596 с.
2. Про судові рішення: постанова Пленуму Верховного суду України від 29.12.76 (на підставі Постанови Верховного Суду N 14 від 18.12.2009). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0011700-76#Text>
3. Про судові рішення в адміністративній справі: постанова Пленуму ВАС України від 20.05.2013 № 7. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007760-13#Text>
4. Бояринцева М. А. Поняття та види судових рішень адміністративних судів. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 6. С. 129-134.
5. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. *ВВР*. 2005. № 35-36, № 37, ст. 446. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text>.
6. Берназюк Я. Поняття та критерії мотивованості судового рішення як однієї з гарантій дотримання судами принципу верховенства права : *офіційний веб-сайт Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури в Київській області*. URL: <http://kdkako.com.ua/ponyattya-ta-kriteriyi-motivovanosti-sudovogo-rishennya-yak-odnieyi-z-garantiy-dotrimannya>.
7. Кузьмишин В. М. Проблеми виконання рішень судів досі актуальні. *Судово-юридична газета*. URL: <https://sud.ua/ru/news/sud-info/111380-problemi-vikonannya-rishen-sudiv-dosi-aktualni>.
8. Закон України «Про виконавче провадження» від 2.06.2016 р. № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text>.

УДК 342.9

КУЧЕРЕНКО І. Г.

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ
КОНТРОЛЬНО-НАГЛЯДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ**

У статті здійснено аналіз адміністративно-правового статусу взагалі та суб'єктів контрольно-наглядової діяльності – зокрема. Осмислення теоретичних та практичних аспектів адміністративно-правового статусу суб'єктів контрольно-наглядової діяльності у сфері публічних закупівель зумовило необхідність у проведенні наукових досліджень у вказаній сфері. Крім того, про теоретичну та практичну важливість даного питання, необхідність вирішення наукових проблем у даній сфері свідчить увага міжнародних організацій. крім теоретичних аспектів (визначення поняття та змісту адміністративно-правового статусу), необхідно зосередитись саме на практичних питаннях (реалізація повноважень, побудова як горизонтальних управлінських правовідносин так і вертикальних), які є дуже актуальними та значущими для удосконалення контрольно-наглядової діяльності у сфері публічних закупівель. В залежності від періодичності, з якою контрольно-наглядова діяльність проводиться визначеними у Законі України «Про публічні закупівлі» суб'єктами, її можна поділити на такі види: попередню, поточну та наступну. У роботі зроблено висновок, що суб'єкти контрольно-наглядової діяльності у сфері публічних закупівель є носіями спеціального адміністративно-правового статусу, який характеризується тим, що всі вони наділені спеціальною контрольно-наглядовою компетенцією, що закріплена в адміністративно-правових нормах, а також наділені правом по встановленню певних заборон та обмежень у вказаній сфері. Вказані суб'єкти поділяються на тих, для яких контрольно-наглядова діяльність у